

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 210/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Вујошевић, адвокат из ..., против туженог Друштва за хотелијерство, туризам и здравствену заштиту Complex „Видиковац“ ДОО Ниш, кога заступа пуномоћник Жељка Иветић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2096/2024 од 09.10.2024. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2096/2024 од 09.10.2024. године у делу којим је одбијена жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2096/2024 од 09.10.2024. године у делу којим је одбијена жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Нишу П1 406/2022 од 19.04.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за душевне болове због умањења животне активности износ од 864.000,00 динара, док је одбијен као неоснован тужбени захтев за већи износ од досуђеног, а до траженог износа од 1.652.677,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате; за душевне болове због наружености износ од 600.000,00 динара, док је одбијен као неоснован тужбени захтев за већи износ од досуђеног, а до траженог износа од 1.377.231,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате; за претрпљене физичке болове износ од 480.000,00 динара, док је одбијен као неоснован тужбени захтев за већи износ од досуђеног, а до траженог износа од 826.338,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате и за претрољени страх износ од 380.000,00 динара, док је одбијен као неоснован тужбени захтев за већи износ од досуђеног, а до траженог износа од 550.892,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, а сви досуђени износи са законском затезном каматом од дана пресуђења

19.04.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 463.590,00, са законском затезном каматом на износ од 330.750,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2096/2024 од 09.10.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу накнаде штете за претрпљени страх у износу од 320.000,00 динара, као и за остале видове нематеријалне штете како у потврђујућем, тако и у одбијајућем делу и жалбе парничних странака су у том делу одбијене као неосноване. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев у делу накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх преко износа од 320.000,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа од 380.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 462.990,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиље за накнаду трошкова у већем износу одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена њена жалба и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 - др.закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, јер по оцени овог суда није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе или ново тумачење примењеног материјалног права.

Наиме, предмет тражене правне заштите (побијаног одбијајућег дела правноснажне пресуде) је накнада тражених видова нематеријалне штете од стране туженог као послодавца због повреде на раду коју је претрпела тужиља као запослена. Нижестепени судови су своје становиште о одговорности туженог засновали на одредбама члана 164. Закона о раду и чланова 154, 173. и 174. Закона о облигационом односима и делимично усвојили тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете тужиљи у висини коју су сматрали правичном новчаном накнадом за тражене видове штете у смислу члана 200. Закона о облигационом односима, а које износе су умањили за утврђени допринос тужиље као оштећене сопственом повређивању у смислу члана 177. став 3. Закона о облигационим односима. Ревизијом се инсистира да су нижестепени судови погрешно применили и тумачили материјално право у вези са утврђеним доприносом тужиље, са наводима да нису правилно ценили околности штетног догађаја и повређивања тужиље, те да су јој због погрешно утврђеног доприноса досуђени неправични и неадекватни износи накнаде нематеријалне штете који су прениски у односу на тежину нанетих повреда и значај повређеног добра. Чињенично-правни закључак нижестепених судова о постојању доприноса тужиље зависи од оцене изведених доказа и чињеница утврђених у овом случају, а правилност

утврђеног чињеничног стања није законски разлог да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији.

Имајући у виду да се ради о парници ради накнади нематеријалне штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе управо од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиље, због чега је применом одредбе из става 2. истог члана одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 13.02.2018. године и вредност предмета спора побијаног (одбијајућег) дела је 2.143.138,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази наведени новчани цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиље недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. у вези са чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић